

No els imitem

La cultura catalana ha de ser alliberadora. Tant de mal ens han fet els models imposats?

Vint-i-cinc anys després de la mort de Montserrat Roig

(<http://www.catorze.cat/noticia/2320/montserrat/roig/vida/lilibres>) , **com a homenatge i reivindicació d'una autora necessària, recuperem cada setmana un article de l'escriptora, il·lustrat per Cristina Losantos** (<http://www.cristinalosantos.com/>) .

Il·lustració: Cristina Losantos

L'Àngel Casas ha participat activament en una pel·lícula antològica sobre la cançó catalana. Vaig sentir com deia, des de la televisió, que la cançó catalana havia de tenir una alegria i ésser eminentment popular. És una bona definició: tot fenomen cultural ha de ser

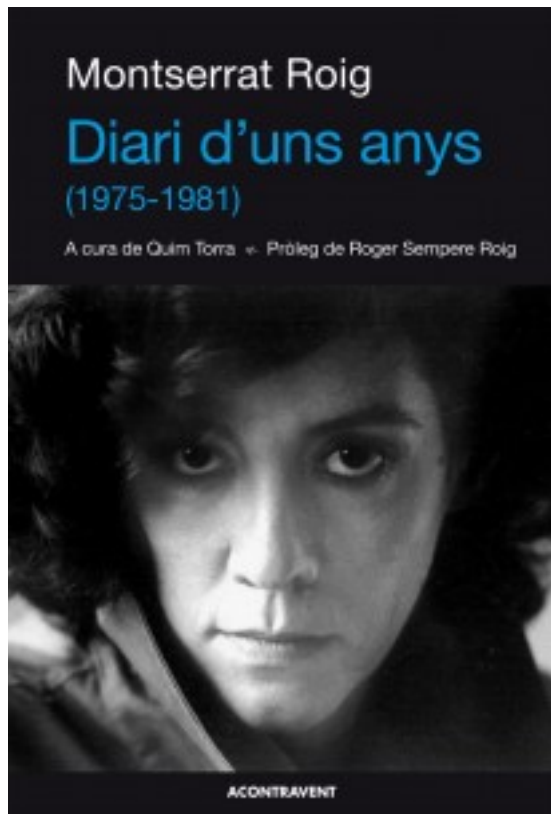
alegre (no vol dir, exactament, divertit) i popular. Però? heus aquí? que em diuen que en aquest film no hi sortira? la Guillermina Motta, ni tampoc, segurament, en Serrat. Me?s tard m'arribarien veus que la Nu?ria Feliu tampoc no havia estat cridada per a la pel·li?cula.

Mai no ets lliure quan imites. I en aquesta pel·li?cula s'han discriminat tres cantants catalans, s'ha imitat el que ens han fet a tots durant quaranta anys. Per altra banda, no acabo d'entendre per que? en so?n exclosos. No crec que la Feliu, la Motta o en Serrat no siguin populars. Ni tampoc no crec que siguin cantants tristos. *Remena nena* i *Visca l'amor* no so?n canço? catalana? Les canço?ns dels sentiments quotidians d'en Serrat no so?n populars? Els cuplets de la Feliu no so?n alegres?

La setmana passada va e?sser la festa de Sant Medir. Els graciencs i els de Sant Cugat es van trobar enmig d'un bosc, a l'ermita de Sant Medir, tocant a la Rabassada. En aquesta festa popular, alegre, recuperada des del mateix poble, hi vaig veure com una dona rabassuda i que remenava amb gra?cia el cul cantava cuplets. Un home amb enormes bigotassos i posat la?nguid l'acompanyava amb la guitarra. En un moment donat, l'home de la guitarra li va dir a la dona rabassuda: ?Ara canta aquella de la Guillermina Motta.? I la dona rabassuda es va posar a cantar *El vestit d'en Pasqual*. La Guillermina Motta havia recuperat per al poble una canço? que havia estat del poble. La canço? catalana e?s un fenomen prou so?lid com per a poder sobreviure amb el crit poli?tic i visceral d'un Raimon i el mo?n privat pero? tambe? existent de la Motta i en Serrat. Les nostres opinions, enfront de la realitat, so?n falo?rnies, fac?anes, ambiguitats, quan no parteixen d'aquesta realitat.

La cultura catalana ha de ser alliberadora. No imitem el que van fer amb nosaltres durant tant de temps. O e?s que som de sentiments tan pobres i de cervell tan ferit que no sabem crear a partir de nosaltres i de tot el que tenim a ma?? Tant de mal ens han fet els models i el llenguatge imposat?

(*Mundo Diario*, 15-4-1976)

Article inclòs en el llibre

Montserrat Roig

Diari d'uns anys (1975-1981) (<http://www.acontravent.cat/llibre.php?id=41>)

© dels articles: hereus de Montserrat Roig

© foto coberta: Pilar Aymerich

© d'aquesta edició: A Contra Vent Editors, 2008

14 pensaments de Montserrat Roig, aquí

(<http://www.catorze.cat/noticia/2320/montserrat/roig/vida/llobres>) .